

Узяць у палон спажыўца

Святлана ПАПСУЙ, трэнер-кансультант Цэнтра сістэмных бізнес-тэхналогій, выкладчык Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў:

— Справа настолькі важная, што, сапраўды, патрабуе дзяржаўных падыходаў. І гэта цудоўна, што распрацавана і ўжо дзейнічае Дзяржаўная праграма адраджэння тэхналогій, традыцый вырабу сліцкіх паясоў і развіцця вытворчасці нацыянальнай сувенірнай прадукцыі. Наколькі я разумею, брэндавымі з гэтай нагоды павінны стаць не толькі сліцкія паясы, але і неглюбскія ручнікі, бездзежскія фартушкі. Што варта зрабіць, каб вёскі, дзе ўсё гэтае багацце вырабляецца, сталі паўсюдна вядомымі? Я не

буду закранаць вытворчыя пытанні, бо масавы выраб унікальных рэчаў так або інакш наладзіцца. Але ж іх раскрытка павінна максімальна шчыльна прывязвацца да нашай духоўнасці, менталітэту, звычаяў і традыцый, якія бяруць пачатак з Неглюбкі, Бездзежа, Слуцка. Уся гэтая інфармацыя павінна падавацца на побытавым узроўні. Да прыкладу, тканна-вышываны ручнік — гэта не толькі, скажам, абярэг, але і крыніца інфармацыі, закладзеная для нас яшчэ продкамі, як пра тое апавядаюць у самой Ветцы. І ўзноўлены традыцыйны ручнік стане для нас спадарожнікам, дарадцам і выратавальнікам цягам усяго нашага жыцця... Гэткае ж сакральнае значэнне мелі для нас, я ўпэўнена, і паясы, і фартушкі, і многія іншыя традыцыйныя ды функцыянальныя рэчы.

Інакш кажучы, патрэбны масавы мэтанакіраваны піяр на дзяржаўным узроўні. Маю на ўвазе сацыяльную рэкламу на тэлебачанні, радыё, у сацыяльных сетках, у грамадскіх месцах, транспарце, на гандлёвых упакоўках, флаерах, стыкерах, магніціках і гэтак далей. Але рэкламная інфармацыя, паўтаруся, таксама павінна ўтрымліваць духоўны змест, тлумачыць сакральную важнасць традыцыйнага беларускага мастацтва для беларуса. Словам, звяртацца трэба не да вузкага кола спецыялістаў, а да масавага спажыўца, для якога веданне нашай гісторыі заканчваецца, на жаль, курсам школьнага навучання...

Як утварыць брэнд вёскі з нуля? Што рабіць тым паселішчам, дзе не ткаліся ручнікі ды паясы? Я не паверу, што нашы сёлы — такія безаблічныя. Побач з кожным — лес, возера, рэчка, капішча, крыніца, з якімі звязаны шматлікія легенды і паданні! Проста, варта іх адшукаць, аднавіць, прымусіць працаваць на зададзеную мэту. А інтэрактыўнасці ды рэкламнай разваротлівасці гаспадары нашых аграрыяў павінны навучыцца ў супрацоўнікаў Музейнага комплексу "Дудуткі"!..